

ประเพณี ประเพณีชาวญ้อกรมีประเพณีสงกรานต์ ประเพณี
กระแจะหอดอกผึ้ง ประเพณีแห่พระและจุดพลุ ประเพณีแต่งงาน
ชาวญ้อกรไม่รู้จักรกรรมวิธีการทอผ้า แต่จะปลูกฝ้ายเพื่อไปแลกกับผ้า
ทอของคนกลุ่มไทย และลาว ปัจจุบันชาวญ้อกรแต่งกายเหมือนคน
ไทยทั่วไป

“ญ้อกร”

“ชาวญ้อกร” เรียกตนเองว่า “เนียะกุล” หรือ “ญ้อกุล”
หรือที่คนไทยเรียกว่า “ชาวบน” มีความหมายว่าคนภูเขา เป็นชนกลุ่ม
น้อยที่อาศัยอยู่ตามไหล่เขาหรือเนินเตี้ยๆ แถบบริเวณด้านในของริมที่
ราบสูงโคราช จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดชัยภูมิ และจังหวัด
เพชรบูรณ์ที่มีอาณาเขตติดต่อกับจังหวัดชัยภูมิ ในอดีตมักมีการย้าย
ถิ่นที่อยู่ในบริเวณดังกล่าว แม้ปัจจุบันจะตั้งหลักแหล่งที่แน่นอนแต่
การไปมาหาสู่ เยี่ยมเยียนและการนับเครื่องญาติในหมู่ญ้อกร ใน
บริเวณสามจังหวัด ยังคงมีอยู่ปัจจุบันชาวญ้อกรอาศัยอยู่หนาแน่น
ที่สุดที่บ้านน้ำลาด หมู่ที่ ๔ ตำบลนายางกลัก อำเภอเทพสถิต จังหวัด
ชัยภูมิ นอกจากนี้ยังมีที่หมู่ที่ ๒ บ้านวังกำแพง ตำบลชีบน อำเภอ
บ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิ

ปัจจุบัน

ชาวญ้อกร
ถูกกลืนด้วยประเพณี
วัฒนธรรมอีสานอย่าง
รวดเร็ว มีบางหมู่บ้าน
เท่านั้นที่พูดภาษาถิ่น
ของตนเองได้ คนรุ่นใหม่
จะพูดภาษารอบข้างที่คนส่วนใหญ่พูดกัน

เหตุผลสำคัญ ที่ภาษาของชาวญ้อกรถูกกลืนอย่างรวดเร็วเพราะว่า
ชาวญ้อกรไม่มีภาษาเขียน หรือ มี แต่ไม่ได้นำมาใช้อย่างแพร่หลายจึง
ทำให้ภาษาของชาวญ้อกร ถูกลืมเลือนอย่างรวดเร็ว

กองการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม
องค์การบริหารส่วนตำบลชีบน อำเภอบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิ

ลักษณะชาวญ้อกร

มีผิวค่อนข้างดำตาโตกว่าคนไทย แต่ไม่ต่างจากคนไทยมากนักรูปร่างสูงปานกลาง ผู้หญิงจะมีหน้าตาดีการแต่งกายแบบดั้งเดิมของชาวญ้อกร คือ ผู้หญิงจะสวมเสื้อเก๋าะ และนุ่งผ้าถุงมีชายผ้าใหญ่ สวมสร้อยเงิน และเจาะใบหูกว้างเพื่อสวมตุ้มหูใหญ่ ญ้อกรเรียกกะจอน ทำด้วยไม้มีกระจกติดข้างหน้า ไ่ว้มยาวเกล้ามวย ส่วนผู้ชายนุ่งผ้าโสร่งตาหมากรุก วิธีการนุ่งแบบเหน็บธรรมดา

ภาษาของญ้อกร

จัดอยู่ในตระกูลภาษาตระกูลมอญ-เขมร สาขามอญ เพราะมีความใกล้เคียงกับภาษามอญโบราณ และภาษามอญปัจจุบันมากกว่าเขมร ชาวญ้อกรที่ชัยภูมิ จัดอยู่ในภาษาญ้อกรถิ่นใต้ ในปัจจุบันชาวญ้อกรถูกกลืนด้วยประเพณีวัฒนธรรมอีสานอย่างรวดเร็ว มีบางหมู่บ้านเท่านั้นที่พูดภาษาถิ่นของตนเองได้ คนรุ่นใหม่จะพูดภาษารอบข้างที่คนส่วนใหญ่พูดกัน อีกประการหนึ่งภาษาของชาวญ้อกรไม่มีระบบการเขียน จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ชาวญ้อกรถูกกลืนได้อย่างรวดเร็ว ปัจจุบันชาวญ้อกรพูดภาษาญ้อกรเฉพาะผู้ที่อายุเกิน ๖๐ ปีขึ้นไป นอกจากนั้นใช้ภาษาไทยโคราช เช่นเดียวกับชาวมอญ ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ใกล้เคียงกัน

การดำรงชีวิตชาวญ้อกร

ชาวญ้อกรสมัยก่อนนั้นจะตั้งบ้านเรือนอยู่กันเป็นกลุ่ม มีบางพวกอพยพหนีเข้าไปอยู่ในป่าลึก หรือบนภูเขาสูงขึ้นไป ชาวบ้านใช้แสงไฟจากตะเกียงเป็นส่วนใหญ่ อาศัยแหล่งน้ำตามธรรมชาติอยู่ในบริเวณหมู่บ้าน ถุดแล้งจะใช้น้ำซับซึ่งมีตลอดปี ชาวญ้อกรมีอาชีพทำไร่ปลูกข้าวตามไหล่เขา ใช้วิธีปลูกแบบขุดหลุมหยอดที่เรียกข้าวไร่ตอนเก็บเกี่ยวก็ใช้มือรูดเมล็ดข้าวออกจากรวง ใส่กระบุงแทนการเกี่ยวข้าว นอกจากข้าวแล้วยังปลูกข้าวโพด ถั่วฝักยาว มะพร้าว กล้วย ฝรั่ง เป็นต้น มีการเลี้ยงสัตว์ เช่น วัว ควาย หมู เป็ด ไก่ และหาของป่า เช่น หน่อไม้ เห็ด ผักหวาน ฝรั่ง กบ เขียด มีความสามารถในการสานเสื่อ

ศาสนาชาวญ้อกร

ปัจจุบันชาวญ้อกรนับถือศาสนาพุทธ เชื่อในเรื่องภูติผีวิญญาณ ชาวญ้อกรนิยมแต่งงานในหมู่ชาวจังหวัดชัยภูมิด้วยกัน การละเล่นมีการเป่าไปไม้ซึ่งบางครั้งจะเป่าเป็นสัญญาณเรียกหากัน มีการเล่นเพลงพื้นบ้านเรียกว่า กระแจ๊ะ หรือ ปะเรเร เป็นการร้องโต้ตอบกันระหว่างชาย-หญิง ฝ่ายหญิงเป็นผู้ตีโทนให้จังหวะ เนื้อหาเป็นการเกี่ยวพาราสิกันระหว่างหนุ่มสาว

